

NEM KÖNNYŰ VÁLASZTÁS

1János 2,15-17. | János levelei 5. rész

1. *Mi az első, amit a legtöbben megteszünk reggel, miután felébredtünk?* Nem, nem az imádságra gondoltam... Igen, a legtöbben a telefonunk után nyúlunk, hogy megnézzük mi az a hír, poszt, amiből kimaradtunk, amíg aludtunk. Így értesülhetünk arról, hogy Ullmanné mit fog főzni a családjának egy csomag spárgából. Aztán Konczék 18 éves lányát láthatjuk a tükör előtt pózolni, és aki ezért a teljesítményéért, már legalább negyven lájkot és ugyanennyi szivecskét kapott. S a posztok között megjelenő fridzsider hirdetésből tudjuk, hogy a szociális médiák egyáltalán nem hallgatnak le bennünket. Igaz, véletlenül tegnap este tényleg arról beszélgettünk otthon, hogy kellene egy új hűtő a régi helyett.

Ebben a digitális korban, ahol az információ és a szórakoztatás csak egy kattintásnyira van tőlünk, könnyű elveszni a „most és itt” világában, és elfeledkezni arról, hogy az, amivel körül álmognak bennünket, valójában mind-mind múlandó. S egyébként is, mennyivel nagyobb hatással van ránk a „most és itt”, mint az örökkévalóság, ami elég távolinak tűnik ahhoz, hogy számolhassunk vele. Hiszen itt kell élni és boldogulni, itt kell ruházni, taníttatni és etetni a gyermekeinket, itt kell kifizetni a számláinkat. S ha nem is szeretjük ezt a világot, de miért ne élhetnénk az általa kínált lehetőségekkel. Miért ne kötnénk meg a magunk apróbb vagy nagyobb kompromisszumait csak azért, hogy a „most és itt”, ne legyen elviselhetlenebb, mint amilyen.

Egyszóval: mit kezdünk János apostol szavaival, aki ezt írta: *„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága és a vagyonnal való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van. A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”*

2. Manapság könnyen elbeszélünk egymás mellett, mert nem ugyanazt értjük ugyanazon szavak alatt. Ezért fontosnak tartom azt, mielőtt János apostol szavait értelmeznénk, hogy mit is ért a Biblia a „világ” kifejezés alatt!

A Biblia háromféleképpen beszél a világról. (1) A teremtett világ, ez Isten teremtményeit és a fizikai univerzumot jelöli, ami az Ő dicsőségének és teremtő hatalmának a megnyilvánulása. **(2)** A „világ” gyakran utal **az emberi társadalmakra, kultúrákra és civilizációkra,** különös tekintettel azokra, amik normáikban és értékeikben ellentétben állnak vagy távol esnek Isten tanításaitól. **(3)** A „világ” a legmélyebb szinten annak **a lelki harcnak a színterét jelöli,** ahol a „világ” gyakran az Isten elleni lázadás és a bűn megtestesítőjeként jelenik meg.

A „világ” 2. és 3. bibliai értelmezését össze is kapcsolhatjuk. Hiszen az emberi társadalmakban, kultúrákban és civilizációkban, mint „a világ, amiben élünk”, hol jobban, hol kevésbé, hol nyilvánvalóan, hol alig észrevehetően. de olyan normák és értékek, gondolatok és tettek ölthetnek testet, amik ellentétben állnak vagy távol esnek Isten tanításaitól. Ilyen értelemben pedig a hívő ember számára az emberi társadalmak, kultúrák és civilizációk komoly lelki küzdelem színterévé válhatnak.

3. János apostol ezt írta: *„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van.”* És ezzel nem azt mondta, hogy minden rossz, ami a világban van. Nem arra buzdított, hogy ha jó keresztények vagyunk, akkor hátat fordítunk annak a kultúrának, amiben élünk. Nem azt üzenté, hogy a keresztények ne élvezzék vagy használják a körülöttünk lévő világ vívmányait és eredményeit. Mondjuk, ne szedjük be fájdalom csillapítót, ha fáj a fejünk; vagy csak gyalog járjunk, mert autózni bűnös dolog; vagy dobjuk el a mobilunkat és inkább füstjelekkel kommunikáljunk.

Az apostol szavai inkább arra figyelmeztetik Krisztus követőit, hogy a világ, amiben élnek, gyakran olyan életmódra ösztönözi, olyan értékrendszer és olyan erkölcsi normák felé terelheti őket, amelyek ellentétesek Isten akaratával. *Hívő emberként nem lehet opció az, hogy mindenki így csinálja. Nekünk, a kérdés mindig az, hogy Istenek mi az akarata? Mit akar tőlem most és itt?*

Egy hívő vállalkozó például nem vállalkozhat úgy, ahogyan mindenki más. Hívő emberként nem gondolkozhatunk azon, hogy fizetünk-e adót vagy sem. Egy hívő férfi számára nem lehet kérdés, hogy a felesége mellett legyen-e szeretője, mert mondjuk a munkahelyén minden férfi így csinálja. Egy hívő nő számára pedig nem lehet kérdés, hogy feltehet-e pornó képeket az „Only Fansra”, mert erotikus képeivel százszor többet keresne, mint az állandó munkájával.

Hívő emberként mindannyian megtehetnénk azt, amit mindenki. Talán meg sem szólnának érte bennünket, mert annyira bevett dolog ez a kultúránkban. De nem is ez a kérdés, hanem az, hogy amit teszünk, amit megtehetünk a többiekhez hasonlóan, az nem megy-e szembe Isten akaratával.

4. *„Ezek azok a dolgok, amelyek a világban vannak: a régi emberi természet vágyai, a szem kívánságai és az élet kérkedése.”* (EFO) Képzeljük el, hogy van egy láthatatlan határ, amely elválasztja azokat a dolgokat, amelyek valóban fontosak és értékesek az életben, mint például a szeretet, a barátság, az önzetlenség és a békesség, azoktól a dolgoktól, amelyek csak ideiglenes örömet és elégedettséget nyújtanak, mint a legújabb telefonok, vagy a közösségi médiában való elismertségünk.

János vágyakról, kívánságokról és hengegésről beszél. Ezekkel a kísértésekkel az élet számos területén találkozhatunk még akkor is, ha általánosságban jó kereszténynek tartjuk magunkat.

Ha valaki minden idejét és energiáját a munkájának szenteli azért, hogy több pénzt keressen, ez elsőre dicséretes elszántságnak tűnhet, de ha ez a törekvés elvonja a figyel-

met a családról, barátokról vagy a lelki élete gondozásáról, akkor ez is a „test kívánsága” kategóriájába eshet, mivel az anyagi siker észrevétlenül fontosabbá válik, mint minden más. Vagy amikor az új okostelefonok reklámjait látjuk, és azon kapjuk magunkat, hogy vágyunk rá, annak ellenére, hogy a jelenlegi telefonunk tökéletesen működik. Ez a vágy, hogy birtokoljuk az újat pusztán azért, mert látjuk (és mindenki másnak is van), tökéletesen illusztrálja a „szem kívánságait”. De még egy szerényebb körülmények között élő ember is bele eshet a *hencegés bűnébe* akkor, amikor kérkedni kezd a maga képességeivel, eredményeivel vagy munkájával leszólva ezzel a többieket.

5. Képzeld el, hogy egy tengerparton vagy, és homokvárat építesz. Órákat töltesz vele, hogy tökéletes legyen: tornyokat formálsz, falakat húzol fel, és még egy kis árkot is ásol köré a tengervíznek. De tudod, hiába fektettél homokvárada sok órányi munkát, amikor emelkedni kezd a víz, a váradat el fogja sodorni. A homokvár, amibe annyi időt és energiát fektettél, múlandó, és nem állhat ellen az élet és idő próbájának.

Nézz most az életedre, nem építesz-e évek óta egy olyan homokvárat, ami sohasem fogja kiállni az élet viharainak és a múlt időnek a próbáját. *„A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”* – figyelmeztet bennünket János apostol. És szavai a még mélyebb csalódástól, a még nagyobb fájdalomtól akarnak megóvni bennünket. Attól, hogy olyan dologokra, ügyekre pazaroljuk el a drága és értékes életünket, erőnket és időnket, ami nem több, mint homokvár.

6. Isten gyermekeként előbb-utóbb szembe fogjuk találni magunkat azzal, hogy a világ kínálta utak, azok, amiken bárki járhat, mennyire ellenkeznek azokkal az értékekkel, igazságokkal és normákkal, amikre Isten elhívott bennünket. Hívó embernek lenni küzdelmes életet jelent, mert ütközik bennünk az, amit a világ kínál és ami sokszor nagyon is vonzó, és az, amit Isten akar, ami elsőre túl nagy ár az áldásokért. A kérdés csak az, *hogy készek vagyunk-e megfizetni ezeknek a lelki küzdelmeknek az árát, vagy járunk az úton, amit a világ kínál!* Nem könnyű a választás, de tudnunk kell: *„A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”*